

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗ

Μία φοβερή σελίδα της Ύθωνικής εποχής. Η τελευταία επί τη άναγκασίσει της Έκκλησίας της Ελλάδος ως αυτενεφαλευ. Η δεσλογοια στην Άγια Ειρήνη. Άμαξία ή Άντιπείσιλίσκ και ό λαός της. Ο Νικόλαος Κορφιωτάκης, ύπευργός των Έκκλησιαστικιών και ό τελευταίος του περιπάτους. Τό δελιάνε της 20 Αύγουστου 1850 στην έδρα Έρμού. Η σκηνή τού φόνου. κτλ. κτλ.

ξεώς του άποριαν και σύγγιαν εις τούς τυχαίος παροδύοντας πολίτας. Ο Κορφιωτάκης, θανατηφόρον φέρον πληγήν, ανεβιδύθη αίόμοιος επί της κλίσης του. Η επιστήμη συνέτριβεν εύθύς, άλλα δεν ήδυνήθη να δώσει ζωην εις άσυνιοιών κατεστραμμένον τέως. Μόλις έπροφθάσε να κοινωνήση των Άχράντων μυστηρίων ό πεπληρωμένος, και εντός ώρών δύο εξέπνευσε, απαρρηγόρην έγκαταλείπων σύζυγον και τέσσαρα άθφανά τέκνα».

Στήν πολιτική ιστορία της Ελλάδος ύπάγχει και τό στυγερό γεγονός της δολοφονίας τού ύπευργού Νικ. Κορφιωτάκη. Είνε περιγεγενης ή περιστασία, όπο τίς όποιος δειροματισθή τό έγκλημα αυτό και τά γεγονότα τού προηγήθησαν.

Τό καλοκαίρι τού 1850, ό βασιλεύς Όθων είχε πάει στην Εσθονία για λόγους, άφάνοντας την κούβερνη τού Κράτους στην «ε τ ο λ ε π ο θ η τ ο υ ν σ υ μ β ί α τ η ν (όπως έλεγε το Β. Διάταγμα). Στις 20 Ιουλιον Αύγουστον τού έτους αυτού, έπρόκειτο να φράδον διαδολογίες σ' ύλους τούς κλάος τού Κράτους επί τη άναγκασίσει από τού Πατριωτισμόν της Έκκλησίας της Ελλάδος ως αυτενεφαλευ.

Η έκκλησιαστική τελευταία στήσ Άθήνας έγινε ή όλη την έπιστομότητα. Η βασίλισσα, συνουσιωμένη από τόν αλώμα, τούς ύπευργούς, τίς κοριές της τιμής, κτλ. έπήγε στο ναό της Άγιας Ειρήνης, ποή ήταν τότε Μητροπολιτικός, έπιβάνοντα χειροστολιστον άμάξις, την όποιαν έσυραν όχθό άλογα. Της άμάξης προηγείτο έλαπινο, σαλπιστά και τυμπανιστά, ή ακολουθούσαν δε αυτήν λοτζχοφοί, με σημασιούτες στην άρχη τόν λοτζχόν τούς.

Όπως ό λαός των Άθηνών, παραταμίνως στους δρόμους, εξητοκρούγας.

Ένώ όμως ή Έλληνική προτείασα έπαρηγοήζε, την ίδια μέρα συνέβη τό τραγικό γεγονός της δολοφονίας τού ύπευργού Κορφιωτάκη, τό όποιο άπλοως λένθος και λυπητή στή ζωά τού κόσμου.

Ο Νικόλαος Κορφιωτάκης, ό ύπευργός των Έκκλησιαστικιών και της Παιδείας, πολιτείνοντας συμπαιδιστάς και προσωπικός φίλος τόν βασιλέων, κατοικούσε με την οικογένειά του στην όδον Έρμού, την πιο πολυσύχνηστη άστ' όδω. Μετά τη δολολογία, ό ύπευργός δέχτηκε πολλή κόπια στο σπίτι του. Τό ιεραμείο γρηματίσε στο σπίτι τού γενοιά του γρηματιστού Γ. Μ. Άντωνοπούλου. Κατά τό άπόγευμα, ό Κορφιωτάκης, ή γυνάικα του και ό Άντωνοπούλος, έβήγχαν με άμάξι περιπατο στα Πατήρια και, κατά τις 7 μ.μ., έφύγχαν στην πόλη.

Τό άμάξι στάθηκε μπροστά στην πόρτα τού ύπευργού. Πρώτος κατέβηκε ό Άντωνοπούλος, έπειτα έκαμε να κατεβή ό Κορφιωτάκης. Ένώ όμως παύοιτε τό δεξι πόδι του στη γή, δύο άγνωστοί άρμησαν από την απέναντι γωνία με προτεταμένα τό πιστόνια και τόν έπυροβόλησαν καταστράφη. Ο διστηγής ύπευργός έβγαλε μια γοερή φωνή «όχ!», έγονάτισε και σοματίστηκε μπροστά στην πόρτα τού σπιτιού του.

Η γυνάικα του, αλώλη από τη φόβη, με τά μάτια τεκτονιένα, σήμασε τά χέρια ψηλά, έπειτα έφραξε με σπαρωτική χρονή και έπειτα λιποθύησε μέσα στ' άμάξι!... Ίσοι πόος περιγυράει τό «Αλιόν» τη σφαρή, με τό δημοσιογραφικό ύφος της εποχής:

«Ο άτυχής Κορφιωτάκης έπυροβολήθη πληγαίστα δια πιστόλιον εις την καρδιαν, και μόνην προφύγιον φωνήν γοεράν άχ!! έπεισαν γονυπετήσας πρό της θύρας της οικίας του. Μια σφαίρα και τέσσαρα τεμάχια έβλασαν τον θώρακα και διεπείρασαν την καρδιαν του. Έάν το πιστόλιον έπιπτεν από άποσταμένος, ά γαντηρήσας θα συνουσιάζετο και ό παριστάμενος κ. Άντωνοπούλος.

*Ο δολοφόνος έτραπή εις φυγήν άμεσον, ώφελούμενος από την όποιαν έφερε τό αϊφνίδιον της πρά-

Μόλις ή θλίβηρ είδησις διεδόθη στην πόλη, ό Άφθαίσι έτρεχαν στο σπίτι τού θύνατος, όπον θωπόναντα συγκατανομένοι οι ύπευργοι, οι αώκοι κτλ. Η Βασίλισσα έτρεξε άμέσως να παρηγορήσει τη ζωά, και ως γράφει ό «Αλιόν», «τά δακρυά έρρεον παμπολλα από τόν βασιλικών της όφθαλμών». Γενική ήταν ή άνατάχσις τόν πολιτών έναντιον τόν άγνωστον δολοφόνον.

Η Άτιονιαία, ή Κορφιωτάχ, ή Ανάδοχη, έδειξαν όλη τους τη δραστηριότητα. Έργασαν παντού, άκούη και στα πλάτα όταν άραμαίαν στον Πειραιά, και τα όποια ή Αμενική Άσχη έμπόδιζε να φύγον, άν δεν ανεκαλύπτοντο οι δολοφόνοι. Η Αμαλία έκάλεσε στ' Ανάδοχη τον Επαγγέλτα Ματαθάν, τόν Διεθνοτή της Άστιονιαίας Μοναστηριώτη και τού Μοραρχο Γενοβέλη και τούς μήλησε με άσπρη γλώσσα, λέγοντας ότι «είνε ζήτημα για τό Κράτος ή σύλληψη τόν κακούφρον». Άλλα και οι πολίτες ενεργούσαν ένθηνες, βοηθόντες την Έξουσία.

Όλη αυτή ή συροτόδης κίνησις δεν άργησε να φέρη τό άποτέλεσμα της. Κατά τις 2 112 μετά τό μεσάνυχον, οι δολοφόνοι συνελήθησαν. Ίταν Μανιάτες και οι δύο. Ο ένας όνοματι Θεομάς Ι. Ζυγοπούς από τό χωριό Καοβεία της επαρχίας Γρεβιόν, ό άλλος Θεόδωρος Παπαδάκος από τό Οίτυλον. Ο πρώτος, μόλις 21 έτών, είχε διατρέξει και άλλους άνομους. Ο δεύτερος, πρώην κορφιωτάκης, είχε άποβλήθει από τό σόμα για την κακή του διαγωγή.

Η Άστιονιαία τούς άνακάτησε χορημίνους στο σπίτι ένός συμμαρτιούτον τόν, τού Ματαθάδα, εισαγγελοτος τού Κεντρού Ταισιού! Παρεδόθησαν ζωίς ζωιάου άντίσταται, λέγοντας:

—Αέ φταίμε έμεις!... Αε θύφοντα κείνοι ποί μας βάλασε!...

Μαζύ τούς συνελήθη και ό Ματαθάδης, ό όποιος πάλι έλεγε:

—Με φταίω γώ!... Αε θύφτα κείνος ποί μου τούς έσώστησε!... ό Γιώργης ό Κοσσονάκος, άνθετολογογός!...

Συνελήθη και ό Κοσσονάκος, ό όποιος μόλις τά φρόντοσε ό άλλος Μανιάτης. Έτσι ή δικαστική άρχη έσχηματίσε την πεποιθήση ότι βοηθούσανε μπροστά σε μια σωστή πολιτική δολοφονία θανατωμένη στη Μάχη, για κομματικούς σκοπούς. Οι Ζυγοπούς και Παπαδάκος δεν είχαν ζωιάου προσωπική άφορη έναντιον τού Κορφιωτάκη, αληθόθηκαν για να σποτίσουν τον πολιτείνονε της επαρχίας τόν και έξετέλεσαν τη στυγερή πράξι!...

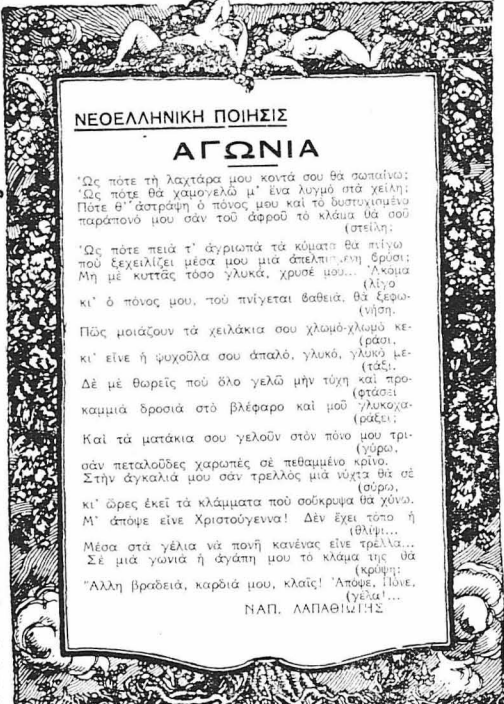
Μαζύ τούς συνελήθη και ό Ματαθάδης, ό όποιος πάλι έλεγε:

—Με φταίω γώ!... Αε θύφτα κείνος ποί μου τούς έσώστησε!... ό Γιώργης ό Κοσσονάκος, άνθετολογογός!...

Συνελήθη και ό Κοσσονάκος, ό όποιος μόλις τά φρόντοσε ό άλλος Μανιάτης. Έτσι ή δικαστική άρχη έσχηματίσε την πεποιθήση ότι βοηθούσανε μπροστά σε μια σωστή πολιτική δολοφονία θανατωμένη στη Μάχη, για κομματικούς σκοπούς. Οι Ζυγοπούς και Παπαδάκος δεν είχαν ζωιάου προσωπική άφορη έναντιον τού Κορφιωτάκη, αληθόθηκαν για να σποτίσουν τον πολιτείνονε της επαρχίας τόν και έξετέλεσαν τη στυγερή πράξι!...

Την άλλη μέρα, 21 Αύγουστον 1850, στις 4 μ.μ. έγινε ή κηδεία τού διστηγμένου ύπευργού με όλη την επισιομότητα πο άπαύοιτε τό άξιόμα του και με όλη τη συγκίνηση της περιστασίας. Στο ναό της Άγιας Ειρήνης έξεφώνησε λόγο ό άρχμ. Μισαήλ Άποστολίδης, και στο νεοκατόμιτο άπεταχρίστηκε τόν νεκρό ό ύπευργός της Διστιονίας Α. Παύος. Και ό λαός άνεφώνησε τούς: «Ανάθεμα εις τούς κακούφρονες!...

Ο Νικόλαος Κορφιωτάκης κατηγορή από παλιά και ιστορική οικογένεια της Λακωνιάς, της όποιας άρχηγός ήπληξε ό Ιωάννης Κάλαρης, άγώγιτα έπονομασθείς Κορφιωτάκης λόγω της από Κερκυρας (Κορφών) καταγωγής του. Στάς Καλάρις, στην πλατεία της Ύαυλακνής σόφιστε άνόμα ένας από τούς σύζυγους της οικογενείας: «Ο Πύργος τού Κορφιωτάκη». Ένας άλλος Κορφιωτάκης, ό Κωνσταντίνος έπεσε στη μάχη της Βέροιας, στο 1825, άγωνιζόμενος κατά της εισβολής τού Ίμβριου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΓΩΝΙΑ

Ός ποτε τη λαχάρα μου κούτα σου θα παπαύει; Ός ποτε θα χαμογέλα μ' ένα λυγρό από χείλη; Ποτε σ' άστράφη ό πόνος μου και τό δυστηγμένο καρπάτομό μου σαν τού όφρου τό κλάμα ύά σου (στέλλη);

Ός ποτε πειά τ' άγριωπά τά κόματα θα πύγω; πού έχειλίξει μέσα μου μια άπελιπύγη φροσι; Ποτε σ' άστράφη ό πόνος μου, Άνναμα (λίγο κ' ό πόνος μου, ποί πνίγεται βαθεία, βλ έσφια-νήση).

Πώς μοιάζουν τά χελιάκια σου χλωμό-χλωμό κε-κι' είνε ή φυγοδλα σου άπαλό, γλακό, γλακό με- (ράσι, (ατάς), Δέ με θωρείς ποί όλο γελό μνή τήχη και προ- (φτάσις, (ράσι), κομμιά θροσιά στο βλέφαρο και ποί γλυκοσά- (ράσι), (ράσι),

Και τά ματάκια σου γελοούν τόν πόνο μου τρισ- (ράσι), (ράσι), αν πεταλούδες χαροπές σε πεταμμένο κρινό. Στην άγκαλία μου σαν τρελλός μιά νύχτα θιά σε (σφρα, (σφρα), κ' όρες έκει τά κλάμματα ποί σοκροφα θα γύνο. Μ' άποφει είνε Χριστούγεννα! Δεν έχει τόσο ή (φρα...)

Μέσα στα γέλια να ποή κανένας είνε τρελλά... Σε μια γωνία ή άγάπη μου το κλάμα της ύά (κρόψη), (γέλια)...

Άλλη βραδεία, καρδιά μου, κλαίει! Άποφει, Πόνε, (γέλια)...

ΝΑΠ. ΛΑΠΙΑΘΗΤΗΣ

